

proti přihlášené pohledávce při zkušebním roku, zejména namítal neplatnost základní pohledávky proti Hugovi F. pro jeho duševní chorobu.

Poněvadž odvolací soud vycházejí z jiného právního názoru, nezabýval se odvoláním věcně, pokud jde o pohledávku odvozenou z přeměny rukojemství v zápis, bylo napadený rozsudek zrušiti ve smyslu § 510, odst. 1, c. ř. s.

Čís. 16774.

Pouze z toho, že zápis akciové společnosti (Československé obilní společnosti) do obchodního rejstříku může mít vliv na výsledek sporů určitých osob proti ní nebo na výsledek jejich stížností podaných u nejvyššího správního soudu ve věcech týkajících se též akciové společnosti, nelze usouditi, že osoby ty jsou účastníky nesporného řízení podle § 6 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n., jehož předmětem je zápis dotčené akciové společnosti do obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 3. března 1938, R I 1406/37.)

Proti usnesení ze dne 21. července 1937, jímž rejstříkový soud povolil zápis Československé obilní společnosti v P. do obchodního rejstříku odd. B), podali určití mlynáři rekurs, jemuž rekursní soud nevyhověl z věcných důvodů.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs stěžovatelů.

Důvody:

Rekursní soud se neobíral především otázkou oprávněnosti stěžovatelů k stížnosti s hlediska § 37 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n., jejíž kladné vyřešení by teprve dopouštělo, aby se přikročilo k věcnému vyřízení stížnosti. Nestalo-li se tak, bylo nutno, aby nejvyšší soud sám zkoumal a zaujal stanovisko k této předurčující otázce.

Stěžovatelé sami sebe pokládají za účastníky v tomto řízení ve smyslu § 6 uved. zák., míníce, že povoleným zápisem do obchodního rejstříku bylo ztíženo jejich postavení a že byli zkráceni ve svých právech.

Nejvyšší soud neuznává za správný jejich názor, že jsou v řízení, o němž jde, účastníky.

Podle § 37 uved. zák. je k rekursu oprávněn účastník, který se pokládá za zkrácena usnesením. Může-li se rozhodnutí státi jen na návrh určitého účastníka a byl-li návrh zamítnut, jest oprávněn k rekursu jen navrhovatel.

V souzeném případě šlo o návrh — opověď — akciové společnosti k zápisu do obchodního rejstříku, kterou bylo povinno opatřiti za společnost představenstvo; to také příslušnou žádost podalo dne 23. dubna

1935, a té žádosti bylo po delším řízení vyhověno usnesením ze dne 20. července 1937. Tomuto povolení, jak je ze spisů zřejmé, předcházelo rozhodnutí rekursního soudu, který k rekursu společnosti do zamítnutí opovědi usnesením rejstříkového soudu ze dne 4. června 1937 zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, aby po právní moci o opovědi znovu rozhodl (usnesení ze dne 19. června 1937). Ve zrušovacím usnesení vyslovil rekursní soud názor, opíraje se o předpisy vládn. nař. č. 137/1934 Sb. z. a n. a o vyhlášku ministerstva zemědělství, vydanou podle § 8 uved. nař., že opovídací společnost byla zřízena zákonem, že má svou samostatnou existenci nejen před zápisem do obchodního rejstříku, ale i bez tohoto zápisu, a že její zápis do obchodního rejstříku může mít pouze povahu deklaratorní evidence bez účinku konstitutivního. Tomu usnesení nebylo odporováno a stalo se pravoplatným.

Podle § 6 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. jest účastníkem ten, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nebo kdo uplatňuje právní zájem, aby soud učinil nějaké rozhodnutí. Předpokladem jest tedy hmotněprávní poměr určité osoby k tomu, co jest předmětem nesporného řízení, jehož výsledkem mohou býti její vlastní zájmy dotčeny (rozh. č. 12428, 13171 Sb. n. s.).

V souzeném případě neměli stěžovatelé žádný hmotněprávní poměr k tomu, co bylo předmětem nesporného řízení, to jest zápis Československé obilní společnosti do rejstříku, aby zápisem tím mohly býti přímo dotčeny jejich vlastní zájmy.

Možný vliv zápisu Československé obilní společnosti do obchodního rejstříku na výsledek sporů stěžovatelů s jmenovanou společností a na úspěšnost stížností, vznesených rekurenty na nejvyšší správní soud ve věcech týkajících se též jmenované společnosti, nezakládá hmotněprávní poměr stěžovatelů k řečenému zápisu a může jíti nejvýš o nepřímé dotčení jejich zájmů.

Na stížnosti nynějších stěžovatelů proti povolenému zápisu lze pohlížeti jen jako na upozornění soudu — které jinak přísluší v zájmu veřejnosti každému občanu, aby soud zakročil podle čl. 26 obch. zák. — na možné vady zápisu, který by neodpovídal pravdě a zákonu, avšak tím se nestali ještě účastníky řízení, a to ani tehdy, bylo-li přes jejich upozornění setrváno na provedeném zápisu. Nepřísluší jim proto ani oprávnění k rekursu a jejich dovolací rekursy byly tudíž odmítnuty.

Čís. 16775.

Dědická přihláška k celé pozůstalosti se nemůže opíratí současně o zákon a o závěť, ledaže by se dědic přihlásil ze zákona pod podmínkou, že závěť bude prohlášena za neplatnou.